

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Septembrie (Răpchiune)
nr. 9 (57) / 2021

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Prețul unei clipe

Citiți în pagina 1

Time Is Gone

Lectura, un pas important
spre tămăduirea sufletului

Citiți în pagina 4

Sfântul Ioan de la
Prislop

Citiți în pagina 14

Cât de mult mai punem preț pe
mântuire?

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*ragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Prețul unei clipe

Așa cum alfa și omega reprezintă începutul și sfârșitul (Apocalipsa 1, 8), toamna - ca anotimp - reprezintă începutul și sfârșitul unei perioade calendaristice (pentru creștini reprezintă și începutul unui an liturgic), tot așa nașterea și moartea reprezintă începutul și sfârșitul vieții pământești. Ce au toate acestea în comun? Poate nimic, dar cum punctul stă la baza unei linii care unește originea cu destinația, cred că tot așa, clipa este ceea ce unește începutul și sfârșitul existenței noastre pământești. Dacă îmi permiteți, cred că clipa este asemenea unei fotografii. În arta fotografică există un motto care spune cam așa: „Fotografia este arta de a fura timpului o firimitură de clipă”. Foarte frumos și adevărat în același timp, dar cu toate acestea, clipa este trecătoare doar într-un singur sens, iar fotografia este veșnică și ne amintește ceea ce a (am) fost. Oare și-a pus cineva întrebarea: Care este prețul unei clipe? Sau poate că prețul unei clipe este reprezentat de prețul pe care îl plătim pentru fotografia pe care o punem în ramă?

Sunt convins că omul a încercat mereu să definească și să înțeleagă ce este timpul. De fapt, timpul nu poate fi definit, el fiind o realitate pe care fiecare individ o trăiește într-un mod personal.

Viața noastră pe acest pământ stă sub semnul trecerii și al morții. Din acest motiv, din cele mai vechi perioade ale existenței sale, omul a căutat un timp care să poată fi retrăit, adică să fie reversibil.

Acesta este timpul sacru, un timp „recuperabil”, față de timpul istoric, marcat de evenimente ireversibile și deci, „liniar”. În acest sens, scriitorul Barbu Delavrancea spunea: „Copacii uscați nu mai dau de la rădăcină. Toate se întorc, și apele se întorc de la Dumnezeu, numai tinerețile ba. Ce nu e la timp nu mai e niciodată” („Neghiniță” - Barbu Șt. Delavrancea).

Iar dacă ar fi să vorbim despre clipă ca moment ireversibil, citatul următor este cât se poate de elocvent: „Nu-ți dai seama ce copleșitor lucru e să simți câteodată că timpul ți-a luat-o înainte, că n-ai făcut anumite lucruri esențiale la vremea lor și că ai să te trezești într-o bună zi singur, îmbătrânit, incapabil de a mai repara ceva”

(Mircea Eliade).

Din acest motiv, mulți dintre noi avem uneori nostalgia vremurilor trecute ori regretul timpului pierdut.

Și totuși, privind timpul din perspectiva mântuirii sufletului, sensul vieții noastre, clipa prezentă se umple de lumină: „Și aceasta, fiindcă știți în ce timp ne găsim, căci este chiar ceasul să vă treziți din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi, decât atunci când am crezut” (Romani 13, 11).

Anii nu se numără după trecerea timpului, ci se socotesc după viața noastră trăită în credință curată, purtând în inimă nădejdea mântuirii întru Hristos, împodobiți fiind cu roadele faptelor iubirii.

Sunt sigur că fiecare clipă poate fi un timp de trăire și orice suspin poate fi o rugăciune. Tocmai de aceea, importantă este clipa de care vorbeam, când omul are, în sinea lui, o tresărire. Trist este dacă nu există tocmai această tresărire de moment.

De asemenea, cred că cel mai important lucru este ca omul să nu piardă niciun moment din viață. Dacă acest moment este trăit corespunzător, urmează un alt moment trăit și așa evoluezi. O clipă constituie o verigă mică de la un lanț foarte mare. Dacă lipsește o verigă, lanțul se destramă. Deci, oriunde ai fi, trebuie să exiști și să constați că veșnicia este ascunsă în fiecare clipă (dacă este trăită). Dacă tinerețea este risipită fără o mică trimitere, o mică cugetare spre veșnicie, desigur că batem pasul pe loc sau mai curând mergem pe un drum ce duce pe cărarea cea largă, căci „largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea” (Matei 7, 14).

Referitor la tendința noastră de a ne refugia în trecut sau de a deplânge o așa-zisă viață „ratată”, părintele Arsenie Papacioc spunea că cel care trăiește prezentul în comuniune cu Dumnezeu, nu ca un simplu „prezent istoric”, ci ca un timp liturgic, sub semnul harului, acela „repară trecutul și cucerește viitorul”. Ar fi „o mare greșeală să-ți vezi poziția ta în comparație cu ce-a fost sau cu ce visezi să fie. Trăiește momentul care ți-e dat total pentru Dumnezeu”.

În felul acesta, o singură clipă trăită împreună cu Domnul Iisus Hristos, prin deșertarea inimii de cele care ne împovărează, e suficientă pentru a șterge anii de întuneric, regretele și neîmplinirile noastre.

În ceea ce privește clipa prezentă, părintele Iulian spunea că ziua de astăzi este ziua noastră, iar ceea ce nu vom face astăzi, ne va fi greu sau chiar imposibil să facem mâine, pentru că ziua de mâine va deveni tot „astăzi”. Și să nu uităm că „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în

ea!” (Ps. 117, 24).

Îmi aduc aminte o mică povestioară care spune cam așa:

O mulțime de oameni erau prezenți la cabinetul unui medic de familie. Un bătrân, văzând că nu a reușit să intre la ora programării, a rugat-o pe secretară să-l reprogrameze. Supărată, aceasta l-a întrebat pe bătrân:

- Ce mai poate fi urgent la vârsta dumneavoastră, de nu mai puteți aștepta?

Bătrânul i-a răspuns liniștit:

- Am optzeci și cinci de ani și din acest motiv nu-mi permit să pierd timpul care mi-a mai rămas de trăit.

Personal, cred că prețul unei clipe poate fi mântuirea însăși. Să nu uităm că primul mântuit a fost un tâlhar, care, într-un moment de străpungere a inimii, într-o clipă, prin pocăință și mărturisirea credinței, a răscumpărat un trecut ce purta greutatea multor păcate.

Prin participare la evenimentele din viața lui Hristos, pe parcursul unui an liturgic, creștinul înaintează, împreună cu Domnul Iisus, spre o lume viitoare care ni se descoperă ca o pregustare din bunătățile netrecătoare ale Împărăției cerurilor. Astfel, după cuvântul Sf. Grigorie Teologul, pentru cel a cărui inimă este plină de dor dumnezeiesc, toată viața lui devine o zi neînserată.

Cred că omul secolului 21 își limitează gândirea și trăirile doar la cele de aici și de acum. Credeți că, atât timp cât omul trăiește pentru ce este aici și nu pentru ce-l așteaptă în lumea viitoare, se mai gândește la mântuire, în măsura în care ar trebui să o facă? Da, este adevărat că probleme sunt multe, dar nu trebuie să dăm drumul la „sfoara” (rugăciunea) care ne leagă de cer. Dacă îți dai drumul, cazii în neant, cazii în păcat. Trebuie să te ții de această „sfoară” orice ar fi și să nu uiți că clipa prezentă este cea care îți poate aduce mântuirea sufletului.

Închei aceste rânduri cu convingerea că gândul omului trebuie să fie mereu la Dumnezeu. Oare nu ne gândim că Dumnezeu ne va cere socoteală pentru tot ce ne-a dat? Frumusețea, înțelepciunea, bunătatea - toate aceste daruri nemaipomenite - Domnul Hristos le-a revărsat peste noi. Privind și cugetând la toate aceste daruri, nu putem să nu ne gândim la El și să-I mulțumim pentru clipele frumoase cu care ne-a învrednicit!

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Lectura, un pas important spre tămăduirea sufletului

Prima carte pe care am citit-o, de bună voie și nesilită de nimeni, a fost la vârsta de 19 ani, imediat după ce am terminat liceul. Aveam o prietenă care iubea foarte mult cărțile, iar când am întrebat-o ce mi-ar recomanda, mi-a împrumutat una dintre cărțile pe care s-a gândit că o voi citi ușor și cu drag. Așa a fost, am terminat-o într-o zi, apoi am mai cerut una. Și nu după mult timp, am început să-mi cumpăr singură cărți, pentru că descoperisem bucuria de a citi.

La școală mă descurcam mereu, chiar dacă nu citeam bibliografia „obligatorie” recomandată, pentru că Dumnezeu făcea câte o minune să nu fiu prinsă „cu necititul”, ba chiar am avut pe tot parcursul școlii doar media 9 sau 10 la limba și literatura română (tot cu ajutorul lui Dumnezeu). Am acumulat, într-adevăr, câteva lipsuri; poate de aceea în articolele pe care le scriu nu folosesc metafore, expresii sau un vocabular prea dezvoltat.

Revenind, după primele cărți citite de plăcere, abia pe la vârsta de 21 de ani, am descoperit cărțile scrise de sfinți părinți, preoți sau psihologi, referitoare la cum să ne trăim viața după legile bisericii ortodoxe. Pe atunci, sufeream „din dragoste” și într-o zi am găsit un paragraf pe internet din cartea „Soțul ideal, soția ideală”, a părintelui Nicolae Tănase. Punându-mă pe gânduri acel citat, am vrut să aflu despre ce este vorba în carte și căutând-o, am găsit-o online, iar într-o seară sau

două am citit-o pe toată, atât de tare mi-a plăcut și atât de mult mi se părea că-mi răspundea la întrebările pe care mi le tot puneam de câteva luni. Până la acea vreme, nu mergeam la biserică decât o dată sau de două ori pe an. Simțeam nevoia de a mă apropia mai mult de Dumnezeu, iar acea carte a apărut la momentul potrivit.

Dorindu-mi tot mai mult să înțeleg care este voia lui Dumnezeu, am căutat să merg ușor-ușor la slujbe: la început, la biserica de lângă căminul în care stăteam, apoi cu colegele, pe la alte biserici care organizau slujbe de dimineață special pentru studenți (datorită lor am reușit chiar să mă spovedesc după mulți ani), iar la 22 de ani am descoperit biserica „Sf. Vasile” și am început să particip frecvent la slujbe aici, în Iași, dar și la parohia mea de acasă, unde până atunci nu mergeam decât la slujba de Înviere.

După acea primă lectură, am căutat să mai citesc diferite cărți, mai ales pe tema dragostei sau a familiei, pentru că simțeam foarte mult nevoia de a mi se clarifica nelămuririle. Și am citit și am citit și am căutat și am tot căutat. Așa, am găsit răspunsuri, dar și multă alinare. Citind „Viața de familie” a Cuviosului Paisie Aghioritul, „Cum să întemeiem o familie ortodoxă – 250 de sfaturi înțelepte pentru soț și soție de la sfinți și mari duhovnici”, „Scopul vieții creștine” de Sfântul Serafim de Sarov, „Scrisori Caterinei” de Charlie W. Sheed, „Cum să biruim frica” de Dmitry Semeniuk, „Copiii cerului” de Aurelian Silvestru sau „Pelerinul rus”, am învățat despre acceptarea și iubirea aproapelui, despre virtuți precum bunătatea, răbdarea sau curajul, despre bucuria adevărată, despre importanța curăției sufletești și trupești, despre rolul rugăciunii neîncetate sau al Sfintei Împărtășanii, despre cât de bun și iertător este Dumnezeu cu noi toți, lucruri pe care le intuiam, dar le-am înțeles mult mai bine, datorită lecturii și încrederii în scrierile acelor autori.

Cred că înmulțirea virtuților și dragostea adevărată față de tot ceea ce ne înconjoară se pot naște prin citirea cărților duhovnicești. Așa încât, vă îndemn la lectură pe toți cei care simțiți nevoia de a căuta răspunsuri și alinare sau pur și simplu doriți să-L cunoașteți mai bine pe Dumnezeu, pe Sfinți sau pe aproapele, prin intermediul scrierilor oamenilor sfinți. Aceștia, cu mult har și îndemânare, au așezat frumos în pagină simple cuvinte, care pentru noi, cititorii, pot fi tămăduitoare de suflet!

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Cât de mult mai punem preț pe mântuire?

S dragi prieteni ai revistei noastre, iată, cu mila Domnului, am pășit și în prima lună de toamnă, luna lui răpciune, o perioadă în care natura capătă o cu totul altă „față”, totul împletindu-se într-o simfonie minunată de culori specifice acestui anotimp, dar mai cu seamă, și într-o nouă perioadă de importanță deosebită pentru creștinul ortodox, și anume începutul noului an bisericesc, iar pe această cale doresc să vă transmit tradiționalul „La mulți ani!” și fie ca acest nou an să fie încununat de credință, iubire, multe fapte și gânduri bune!

Revenind, însă, la subiectul acestui articol, poate mulți vă veți întreba de ce am ales să dezbat cu voi acest subiect. Simplu, deoarece consider că este folositor și necesar ca din când în când să mai facem o introspecție și o cercetare a inimilor noastre, pentru a ne da seama sau, mai bine spus, pentru a vedea ce însemnătate mai are mântuirea pentru creștinul de astăzi. Mai este oare la modă să mai ținem post sau să mai ajutam pe cel în nevoi în zilele noastre? La toate aceste frământări sper să găsim împreună și răspunsurile.

În ceea ce mă privește, observ cu o oarecare dezamăgire, dar și mâhnire în suflet, că pentru foarte mulți dintre semenii noștri valori precum credința, iubirea

de neam și toate învățăturile pe care biserica le promovează sunt noțiuni aproape inexistente, iar nu de puține ori am auzit sau văzut prin mass-media tot felul de personalități sau moderatori de televiziune care pur și simplu luau în batjocură biserica și credința, aruncând cu noroi din plin, în ceea ce Domnul Hristos ne-a lăsat ca lege acum 2000 de ani.

Vă mărturisesc cu sinceritate că am cunoscut persoane pentru care mașina scumpă, casa, hainele de firmă sau aspectul lor exterior valorau mai mult decât cele spirituale și asta într-o eră în care totul este pe fugă, totul se face pe repede-înainte, fiecare în goana sa nebună după cele lumești, fiind în stare să calce chiar și pe cadavre, totul în numele „zeului absolut” care este banul, uitând să mai fie umani și, de asemenea, uitând că nu ar putea să facă nimic dacă nu ar fi Dumnezeu. O mare contribuție la acest aspect grotesc al lumii de azi, având rol determinant, este fenomenul „consumerismului”, ce ușor-ușor acaparează sufletele tinere, chiar și pe cei care, până nu demult, mai credeau în cele sfinte, dar care, absorbiți de eventuale câștiguri rapide, s-au lăsat pradă ispitei.

Nu o dată mi-am pus întrebarea: de ce această goană nesfârșită după lucruri ce până la urmă nu vor ține o veșnicie? De ce atâta alergătură pentru lucruri materiale? Așa cum spunea și Mântuitorul Hristos în predica Sa de pe munte: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură, ci adunați-vă comori în cer, căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta”.

Prin urmare, meditănd la aceste cuvinte ale Mântuitorului, vă provoc pe fiecare dintre dumneavoastră să căutați în inimile voastre răspunsul la această întrebare: Cât preț mai punem pe mântuire? Știu că pentru omul modern, aceasta este o întrebare retorică, dar pentru creștinul adevărat, ce conștientizează că nimic din lumea asta nu-i aparține, răspunsul nu e greu de dat.

Închei aceste rânduri cu speranța și nădejdea că cei mai mulți dintre noi vom face alegerea corectă în inima noastră și fie ca fiecare dintre noi să prețuim mântuirea ca pe ceva ce ne va pregăti pentru viața veșnică!

Har și liniște sufletească!

Gabriel Luca, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Strofe pentru suflet

Iartă-ne, Iisuse, Doamne!

Iartă-ne, Iisuse, Doamne,
Ca să nu pierim pe cale,
Că mult, Doamne, ți-am greșit
Și iar am păcătuțit.

Iartă-ne, Tu, Doamne Sfinte,
Să putem merge-nainte,
Legea Ta să o împlinim,
De păcat să ne ferim.

Și în veci să nu greșim,
Pe Tine să Te iubim,
Să găsim și noi prin Tine
Calea către mântuire.

Să ne veselim în veci
Și pe noi Tu să ne treci
În cereasca Împărăție,
Amin. Doamne, Slavă Ție!

Autor: Gabriel Luca

Când mă rog la tine, Doamne

Când mă rog la Tine, Doamne,
Parcă-aievea Te zăresc,
Inima îmi bate tare,
Ochii mi se umezesc..

Toate dorurile mele
Se astâmpără cumva,
Căci rugându-mă la Tine,
Tu cobori în mintea mea..

Când mă rog la Tine, Doamne,
Parcă-s liber în sfârșit,
Toate grijile-ncetează,
Sufletul mi-e liniștit,

Fiindcă Tu dai pace lumii,
Nu ca lumea Tu o dai,
Iar acel ce o primește
A intrat de viu în Rai.

Când mă rog la Tine, Doamne,
Dumnezeul tuturor,
Simt că ard de-a Ta iubire
Ca o pâine în cuptor

Și atunci doresc în suflet
Și în inimă-mi doresc
Să Îți fiu cât mai aproape,
Fiindcă mult Te mai iubesc.

Și îi port în rugăciune
Și pe toți cei dragi ai mei,
Căci aș vrea ca lângă mine
Să se bucure și ei

De a Ta iubire, Doamne,
Până-n vecii nesfârșiți,
Împreună cu toți sfinții
Și cu dreptii mântuiți!

Autor: Pr. Sorin Croitoru

Vindecarea minunată prin credință

Recent, am primit o scrisoare de la o femeie româncă din străinătate, care îmi scria printre altele: „Părinte, vreau să vă spun minunile pe care le-a făcut Dumnezeu cu mine.

În primul rând, l-a adus pe soțul meu la credința ortodoxă și s-a botezat, apoi ne-am cununat la o biserică ortodoxă, iar al treilea lucru minunat pe care L-a făcut cu mine a fost următorul: De o perioadă de timp aveam hemoragie continuă după cum se întâmplă la femei.

Am încercat tot felul de tratamente, dar fără niciun rezultat. Într-o zi, m-am dus la Sfânta Liturghie și am auzit citindu-se Evanghelia despre femeia care avea scurgere de sânge de ani de zile și cum s-a atins de Mântuitorul Hristos s-a vindecat. După ce am auzit Sfânta Evanghelie, am prins curaj și m-am gândit că dacă și eu mă voi atinge de Hristos mă voi vindeca.

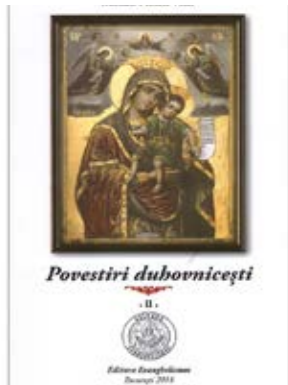
După slujbă, m-am dus imediat la duhovnic și i-am spus gândul meu. Atunci, duhovnicul m-a spovedit și la următoarea Sfântă Liturghie m-a împărtășit cu Sfintele Taine.

Pot spune cu mâna pe inimă că după ce m-am împărtășit mi-a încetat scurgerea de sânge. S-a întâmplat exact ca în Sfânta Evanghelie. Atunci, de bucurie, am mulțumit cu lacrimi Bunului Dumnezeu. Mulțumesc și acum neîncetat pentru toate minunile pe care le-a făcut cu mine.”.

Acestea au fost cuvintele femeii.

Și eu cred că orice vom cere cu credință de la Bunul Dumnezeu și de la Maica Domnului vom primi dacă ne este de folos.

Sursa: Monah Pimen Vlad – „Povestiri duhovnicești”, vol. II, Editura Evanghelistos, 2018, pp. 52-54

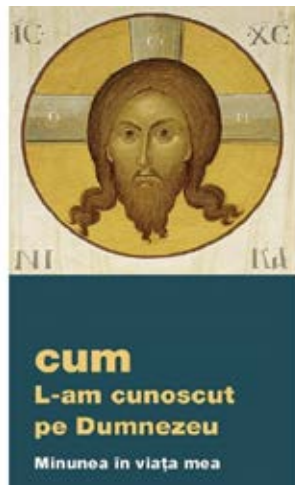

Calea către Dumnezeu (mărturii)

Cea mai mare și cea dintâi poruncă spune: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău” (Matei 22, 37). Aceasta este temelia comportamentului creștin: a iubi pe Dumnezeu. Din ea izvorăsc viața și faptele omului. Mai ales în ultima vreme se pune întrebarea: De ce creștinismul este cea mai prigonită religie? Doar Dumnezeu Însuși este iubire și toți sunt chemați să iubească și să-i ajute pe ceilalți.

În viața fiecărui om, indiferent dacă crede sau nu, se întâmplă uneori minuni. Însă omul nu le observă întotdeauna. Uneori nu vrea să le observe – și aceasta este necredință, iar alteori din mândrie și îndoială, ori din pricina minții sale înguste. Însă minunea se petrece și încă foarte des, chiar și fără participarea noastră. Minunea este un fapt exterior ori un eveniment petrecut cu puterea lui Dumnezeu. Dar minunea nu se petrece fără credință. Mântuitorul a spus: „Adevăr vă spun că cel ce i-ar zice muntelui acestuia: Ridică-te și te aruncă în mare!, și nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice” (Marcu 11, 23). A avea credință – adevărata credință în Dumnezeu – este în sine o minune. Sensul vieții creștine se cuprinde în dragostea de Dumnezeu. Aceasta este principala poruncă și, după credința noastră, vine și răsplata: către cineva mai mult, către altcineva deloc. Este important să nu dai niciodată înapoi, ci să mergi întotdeauna înainte. Minunile sunt însă doar un imbold, un mijloc și un indicator pe cale (dă, Doamne, să fie astfel!), iar mai departe omul trebuie să învețe să-L iubească pe Dumnezeu, să-L caute pe El și să-L întâlnească. Mult ne ajută, în acest sens, Biserica, dar și biserica sufletului omenesc, în care locuiește Domnul. Pe calea către Dumnezeu întâlnim însă nu doar minuni, nu doar bucurii, ci și piedici.

Dacă omul vrea să meargă la biserică, i se spune: „Nu te duce; sunt multe alte lucruri de făcut.”. Dacă omul vrea să rămână în biserică, gândul îi spune să plece. Dacă omul vrea să ajute pe cineva, i se spune: „nu trebuie, se poate și fără tine.”. Cu cât mai mult am observat oamenii credincioși, cu atât am constatat că aceștia sunt mereu împiedicați de ceva în calea către Dumnezeu. Fie rudele le stau împotriva, fie munca nu le îngăduie, fie boala îi biruie. Și eu mă simt neputincioasă câteodată.

Credința este copleșitoare, dar trebuie să fie în același timp puternică. E nevoie de o credință pe care să nu o poată înfrânge nimic – nici piedicile, nici împrejurările, nici ispitele pline de dulceață ale acestei lumi. Îi este foarte greu omului să creadă în ceva, căci viața, de obicei, conduce la lucruri cu totul pe dos. El trebuie să-și dovedească însă credința sa: „Așa și credința: dacă nu are fapte, doar în ea însăși e moartă” (Iacov 2, 17).

„Fără credință nimeni nu poate să facă cu adevărat fapte bune și să placă lui Dumnezeu; credința aduce harul Domnului nostru Iisus Hristos pentru cel care crede în El. După măsura credinței se arată și se dă harul. Celui ce are o credință mare, aceluia i se dă și un har mai mare; iar pentru cel ce are o credință mică, harul este mai mic” (Sfântul Simeon Noul Teolog).

Dacă ai credință, ea îți așază toate într-un rânduială. Atunci se petrec și minuni, și oamenii încep să se schimbe și, odată cu ei, și lumea din jur. Fără credință în Dumnezeu, oamenii, pur și simplu, nu pot să trăiască, să rămână oameni.

Mărturie: Olga Șlifer, 26 de ani, Ust-kamenogorsk, Kazahstan

Sursa: „Cum L-am cunoscut pe Dumnezeu, minunea în viața mea”, Editura de suflet, București, pp. 104-107

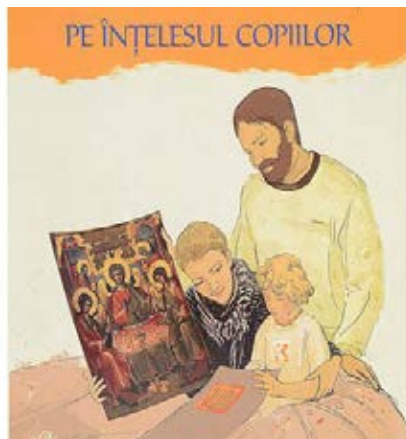
Unul dintre cele mai fericite momente din
viata este cand gasesti in tine puterea sa lasi
in urma ceea ce nu poti schimba...
si sa mergi mai departe.

Credința pentru copiii de toate vârstele

Povestea lui Bonifatie mucenicul

*S*n vremea sângerosului împărat Dioclețian, trăia și un tânăr care era rob al unei femei bogate pe nume Aglaia, fiica unui vestit prefect roman. Bonifatie, tânărul acesta, era o slugă credincioasă, un om care iubea săracii, dar care trăia în păcate trupești cu stăpâna sa. În plus, i se dusesse vestea că ar fi și cam bețiv. Dar Dumnezeu nu l-a lăsat pe acest tânăr cu inima mare să viețuiască așa și nici nu i-a pregătit vreo pedeapsă, ci prin acest tânăr s-a văzut fericita schimbare a păcătosului, care se face sfânt prin mărturisire și devine mucenic al lui Hristos.

Bonifatie era hulit pentru păcatele lui, dar avea inima să ajute mulți săraci făcând milostenii. Dumnezeu a rânduit ca și stăpâna sa să fie milostivă cu sărmanii, iar în afară de asta, Aglaia avea un respect deosebit pentru mucenici și pentru Sfintele Moaște. Domnul nu i-a lăsat prea mult să se întineze și le-a dat gândul bun pentru a scăpa de păcatele lor.

Într-o zi, Aglaia îi spune lui Bonifatie:

- Mergi în Răsărit, unde mărturisesc Sfinții și să-mi aduci moaște de la Mucenici, ca să le avem de ajutor spre mântuirea sufletului!

Iar Bonifatie, răspunzând, a zis:

- De vor aduce moaștele mele, le vei primi oare?

Iar stăpâna sa a râs zicând: „Bețivule!”

Apoi a luat Bonifatie cu el douăsprezece slugi și mulți galbeni și a ajuns la Cilicia, unde erau dați la chinuri Sfinții. Și, aflându-i pe aceștia în chinuri, le sărută legăturile, lanțurile și rănile.

Deci, aprinzându-se de râvna dumnezeiască, a stat Bonifatie în fața dregătorului, mărturisind că și el este creștin. Și, prinzându-l, l-au spânzurat cu capul în jos și l-au împuns cu trestii ascuțite pe sub unghii și i-au dat plumb topit pe gură și l-au băgat cu capul în jos într-o căldare plină de smoală ce fierbea. Dar, din toate, nevătămat a ieșit. Atunci, dregătorul a poruncit să i se taie capul. L-au luat apoi

ostașii pe sus ca să execute ordinul și să-l ucidă. Iar Sfântul, după ce s-a rugat, și-a plecat capul și a fost tăiat. Și ceea ce zisese stăpânei sale, răsând, când a plecat, aceasta s-a și împlinit în faptă, căci s-a făcut mucenic al lui Hristos.

Iar slugile care îl însoțiseră la Roma, dacă văzură că zăbovește, socotiră că va fi umblând prin cârciumi după beție, cum îi știau năravul. Iar dacă au aflat de chinurile și de tăierea ce le-a răbdat și cum și-a dat sfârșitul, au umblat de i-au găsit moaștele și, plângându-l, cădeau către el, cerându-și iertare că îl grăiseră de rău. Cumpărându-i apoi trupul cu preț de cinci sute de galbeni, l-au adus la Roma. De acestea aflând Aglaia, stăpâna lui, s-a întristat puțin, dar a dat slavă lui Dumnezeu și l-a primit cu cinste mare și l-a îngropat aproape de cetate, ca la cincizeci de stadii și - făcând o biserică cu numele lui, la casa ei în oraș - l-a mutat acolo. Și, în toate zilele, la sfintele lui moaște, se făceau multe tămăduiri.

Iar ea, de atunci bineviețuind, cu cuviința și rânduiala dumnezeiască, cu pace și-a dat sufletul la Dumnezeu, făcându-i-se pomenire pentru îndreptarea ei până în ziua de azi.

Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești” vol I, Editura Cristimpuri, 2010

Cugetări despre creștinism

„Admirabil lucru este religia creștină care, deși pare să aibă ca obiect fericirea în viața viitoare, ne aduce fericirea și aici, pe pământ! Religia creștină ne îndeamnă să nu ne punem nădejdea noastră în viața pământească, care e trecătoare și frământată de multe necazuri și nenorociri, ci în viața viitoare, «unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.»” (Montesquieu)

„Biserica crede în Dumnezeu mai mult decât oricine. Ea e cea mai curată, cea mai completă, cea mai strălucită manifestare a puterii divine și numai ea singură știe să adore pe Dumnezeu.” (Proudhon)

„Împotriva tuturor acelor care o combat sau o prigonesc, Biserica păstrează de-a lungul veacurilor o biruință și o „răzbunare” sigură: răzbunarea sa e de-a se ruga pentru ei, iar biruința e de-a le supraviețui totdeauna.” (Montalambert)

Sfântul Ioan de la Prislop

In decursul existenței sale de șase veacuri, mănăstirea Prislop a îndeplinit un însemnat rol cultural-bisericesc în viața românilor transilvăneni. În veacurile XVII-XVIII, Prislopul avea o școală, în care se pregăteau „dieci”, candidați la treapta preoției. Iar pe la mijlocul veacului al XVIII-lea, tot din obștea Prislopului s-au ridicat unii apărători ai credinței ortodoxe, în fața încercărilor de atragere a călugărilor de aici la uniație.

Mai presus de toate însă, Prislopul a îndeplinit, de la începuturile sale și până azi, un rol de seamă în întărirea vieții duhovnicești din Țara Hațegului, de pe valea Streiului și din „țara pădurenilor”, situate în apropierea ei.

Dar, de trecutul mănăstirii se leagă și amintirea unui sfânt. Se spune că un tânăr cu numele Ioan, din satul Silvașu de Sus - în hotarul căruia se afla și mănăstirea - și-a părăsit casa părintească, s-a închinoviat în obștea călugărilor de la Prislop, ducând o viață aleasă de rugăciune, împletită cu munca și săvârșirea de fapte bune.

După un număr de ani, dorind să ducă o viață și mai liniștită, retrasă cu totul de lume, și-a găsit un loc, ca la 500 m de mănăstire, pe malul prăpăstios al râului Slivuț, unde și-a săpat singur, cu mari nevoițe, o chilie în piatră, cunoscută până azi sub numele de „chilia sau casa sfântului”.

Aici și-a trăit restul zilelor, în neîncetate rugăciuni și ajunări, întocmai ca marii nevoitori întru cele duhovnicești din primele veacuri creștine. Dar a fost voia lui Dumnezeu ca viața lui îmbunătățită să se sfârșească prea devreme. Spune tradiția populară că, pe când își făcea o fereastră la chilia lui, doi vânători de pe versantul celălalt al prăpastiei, l-au împușcat, fără să știe cine era. Așa s-a săvârșit din viață cuviosul sihastru sau „sfântul” Ioan de la Prislop.

Poporul dreptcredincios l-a socotit sfânt încă din timpul vieții sale, iar după uciderea lui, această credință s-a întărit și mai mult. Vestea despre viața sa aleasă și mai ales despre moartea lui tragică a ajuns până peste munți, în Țara Românească, de unde au venit câțiva cuvioși călugări, care i-au cerut trupul de la rude, ducându-l într-una din mănăstirile de acolo.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Sfântul Sfințit Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi

Sfântul Mucenic Teodosie s-a născut în prima jumătate a secolului al XVII-lea, în apropierea Mănăstirii Brazi, din părinți răzeși, urmași de la Sfântul Voievod Ștefan cel Mare. Părinții săi l-au dus la slujbele care se oficiau aici. La vârsta de 18 ani, el a intrat ca frate la această mănăstire, iar metania de călugăr a primit-o la Mănăstirea Bogdana (azi în județul Bacău).

Fiind un monah evlavios și având și o inteligență deosebită, cunoscând Sfânta Scriptură și o parte din Scrierile Sfinților Părinți, a fost ales Episcop în anul 1669, la Rădăuți, unde mergea deseori la mormântul lui Ștefan cel Mare de la Mănăstirea Putna, unde ardea permanent o candelă.

În anul 1671, a fost trimis să păstorească Episcopia Romanului, unde a activat până în anul 1674, când pentru activitatea sa pastorală și pentru înalta sa spiritualitate, a fost ales Mitropolitul Moldovei, unde scaunul era vacant prin plecarea lui Dosoftei în Polonia.

„Mitropolitul Teodosie s-a dus la Domnitorul Dumitrașcu Cantacuzino zicând: «Ce sunt acestea, Măria Ta, au semeni lui Antihrist?». Și domnul s-a mâniat și l-a scos din scaun cu necinste”, scrie cronicarul Ion Neculce și l-a închis la Mănăstirea Sfântul Sava din Iași. Când s-a întors din Polonia, Mitropolitul Dosoftei l-a scos din închisoare și Mitropolitul Teodosie s-a retras la Mănăstirea Brazi, de care era legat sufletește de când a intrat ca frate la această mănăstire.

Cum a ajuns aici, a ridicat o biserică frumoasă cu hramul Sfântului Gheorghe, introducând reguli cu slujbe monahale de zi și de noapte. A avut grijă și de Mănăstirea Bogdana, determinând pe logofătul Solomon Bărlădeanu de a ridica din temelie o nouă mănăstire. A înzestrat aceste mănăstiri cu terenuri arabile, vii, pomi fructiferi, păduri și mori de apă.

Cronicarul Ion Neculce scrie că în vremea aceea veneau tătarii ca lăcustele și jefuiau pe moldoveni de tot avutul lor. Astfel, în anul 1694, o hoardă de tătarii răzleți au pătruns în Mănăstirea Brazi și l-au chinuit cumplit pe Mitropolitul Teodosie ca să le dea odoarele și banii, iar pentru că el nu a voit să le dea, l-au ucis tăindu-i cinstitul său cap. Era după „Ziua Crucii”.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Septembrie 2021

- 1 M † Cuv. Dionisie Exiguul; † Cuv. Simeon Stâlpnicul și Marta, mama sa (Începutul anului bisericesc)
- 2 J Sf. Mc. Mamant; S. Ier. Ioan Postitorul, Patr. Constantinopolului
- 3 V Sf. Mc. Antim, Ep. Nicomidiei; Cuv. Teoctist; †Sf. Cuv. Neofit și Meletie de la M-rea Stănișoara
- 4 S Sf. Mc. Vavila, Ep. Antiohiei; Sf. Prooroc Moise
- 5 D † **Sf. Prooroc Zaharia și Dreapta Elisabeta, părinții Sf. Ioan Botezătorul; Sf. Mc. Urban**
- Duminica a XI-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv); Ap. I Corinteni IX, 2-12; Ev. Matei XVIII, 23-35; glas 2, voscr. 11**
- 6 L † Pomenirea minunii Sf. Arhanghel Mihail în Colose; Sf. Mc. Macarie
- 7 M *Înainteprăznuirea Nașterii Maicii Domnului*; Sf. Mc. Sozont; † Cuv. Simeon și Amfilohie de la Pângărați
- 8 M (†) **Nașterea Maicii Domnului**
- 9 J Sf. și Dreptii părinți Ioachim și Ana; †) Sf. Cuv. Onufrie de la Vorona și Cuv. Chiriac de la Tazlău
- 10 V Sf. Mc. Minodora, Mitrodora și Nimfodora; Sf. Pulheria împărăteasa
- 11 S Cuv. Teodora din Alexandria; Cuv. Eufrosin
- 12 D **Sf. Mc. Autonom, Macedonie și Teodul (Odovania Praznicului Nașterii Maicii Domnului)**
- Duminica dinaintea Înălțării Sf. Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim); Galateni VI, 11-18; Ev. Ioan III, 13-17; glas 3, voscr. 1**
- 13 L † *Înainteprăznuirea Înălțării Sf. Cruci*; Sf. Sfințit Mc. Corneliu Sutașul; †) Cuv. Ioan de la Prislop
- 14 M (†) **Înălțarea Sf. Cruci**
- 15 M †) Sf. Ier. Iosif cel Nou de la Partoș; Sf. M. Mc. Nichita Romanul
- 16 J Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Mc. Meletina
- 17 V †) Sf. Ier. Dionisie, Episcopul Cetății Albe; Sf. Mc. Sofia și ficele sale: Pistis, Elpis și Agapi
- 18 S Sf. Eumenie, Ep. Gortinei; Sf. Mc. Ariadna și Castor
- 19 D **Sf. Mc. Trofim, Savatie și Dorimedont**
- Duminica după Înălțarea Sf. Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos); Ap. Galateni II, 16- 20; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; glas 4 voscr. 2**
- 20 L Sf. M. Mc. Eustatie și soția sa Teopista cu cei 2 fii: Agapie și Teopist
- 21 M Sf. Ap. Codrat; Sf. Prooroc Iona (Odovania Praznicului Înălțării Sf. Cruci)
- 22 M †) Sf. Ier. Mc. Teodosie de M-rea Brazi; Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Isaac; Sf. Martin
- 23 J † Zămislirea Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Cuv. Xantipa și Polixenia
- 24 V † Sf. M. Mc., întocmai cu apostolii, Tecla; Cuv. Coprie; †Cuv. Siluan Athonitul
- 25 S Cuv. Eufrosina; Cuv. Pafnutie Egipteanul; Cuv. Serghie de la Radonej
- 26 D † **Mutarea Sf. Ap. și Ev. Ioan; Sf. Mc. Hira; † Sf. Voievod Neagoe Basarab**
- Duminica a XVIII-a după Rusalii (Pescuirea minunată); Ap. II Corinteni IX, 6-11; Ev. Luca V, 1-11; glas 5, voscr. 3**
- 27 L †) Sf. Ier. Martir Antim Ivireanul; Sf. Mc. Calistrat și Epiharia
- 28 M † Cuv. Hariton Mărt.; Sf. Prooroc Varuh; Sf. Cuv. Neofit Zăvorățul din Cipru
- 29 M Cuv. Chiriac Sihastrul; Sf. Mc. Trifon, Gudelia și Petronia
- 30 J Sf. Mc. Grigorie Luminătorul, Ep. Armeniei; Sf. Mc. Ripsimia și Gaiani

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Prețul unei clipe	1
Lectura, un pas important spre tămăduirea sufletului	4
Cât de mult mai punem preț pe mântuire?	6
Strofe pentru suflet	8
Vindecarea minunată prin credință	9
Calea către Dumnezeu (mărturii)	10
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Ioan de la Prislop	14
Sfântul Sfințit Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Oxana Cliuciniov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424